

De Koran en Zelfreferentie

Muhammed Asadi

In 1931 presenteerde Kurt Friedrich Gödel zijn onvolledigheidsstelling waarmee hij de wetenschap van de wiskunde in een crisis bracht, een probleem dat alle vormen van de logica beïnvloedde. Logici realiseerden zich dat ze eeuwenlang waren voorbijgegaan aan het concept van "zelfreferentie". Tot dan toe was er altijd gebruik gemaakt van Aristoteles' "wet van de uitgesloten derde". Dit is een logische wet die inhoudt dat iedere uitspraak danwel waar is, danwel onwaar. Gödel echter trok deze logische wet in twijfel. "Wat nu als de bewering die aangeeft dat alle beweringen waar, of onwaar zijn, zelf onwaar is"? Dit was eeuwenlang over het hoofd gezien. Maar niet in de Koran. Als de Koran is wat het beweert te zijn, dan moet het zich bewust zijn van zelfreferentie, toegepast op zijn eigen verklaringen.

Paul Davies, professor Wiskundige Fysica aan de universiteit van Adelaide in Australië, schrijft in zijn boek, "The mind of God" (1992) hoe zelfreferentie de logica op haar grondvesten liet schudden en hoe dit probleem was opgelost.

Ondanks zijn oppervlakkige aannemelijkheid, werd de formalistische interpretatie van de wiskunde een grote slag toegedaan in 1931. In dat jaar bewees de Australische wiskundige en logicus Kurt Gödel zijn stelling dat er wiskundige uitdrukkingen bestaan waarvoor geen systematische procedure bestaat om te bewijzen of deze waar of onwaar zijn... Dat er recursieve beweringen bestaan in de wiskunde kwam als een schok, omdat het de basis van de logica leek te ondermijnen.

Gödels stelling komt voort uit een constellatie van paradoxen die het onderwerp van zelfreferentie omhullen... De grote wiskundige en filosoof Bertrand Russell demonstreerde dat het bestaan van zulke paradoxen de logica in de kern raakt, en iedere oprechte poging een sluitend overkoepelend axiomatisch wiskundig systeem te construeren ondermijnt. Gödel ging door met het aanpassen van deze moeilijkheden van zelfreferentie voor de wiskunde op een ongewone en briljante manier. Hij beschouwde "de relatie tussen de beschrijving van de wiskunde en de wiskunde zelf"... op de volgende manier. logische wiskundige processen kunnen gemaakt worden om te corresponderen met de wiskundige processen zelf. En dit is de essentie van de zelfrefererende natuur van gödels bewijs. Door het onderwerp te identificeren met het object - "het in kaart brengen van de beschrijving van wiskunde tot de wiskunde" - ontdekte hij een paradoxale lus die leidde tot de onvermijdelijkheid van onbeslisbare proposities.

"Ik mag de Islam, het is een consistent idee en open voor nieuwe ideeën"

(Kurt Gödel, geciteerd door Hoo Wang in "A logical Journey: From Godel to Philosophy", Hao Wang. the Mitt Press. 1996. Massachusetts Institute of technology, Cambridge Massachusetts)

Zelfreferentie houdt rekening met het "gebruik" en de "vermelding" van woorden. Wanneer je een woord "gebruikt" is het de betekenis van het woord dat wordt geïmpliceerd. Wanneer je een woord vermeldt, heb je het over het woord en niet zijn betekenis. Bijvoorbeeld: Wanneer ik zeg, "de middag komt voor de avond" zou dit logisch gezien niet correct zijn, tenzij dit nader word bepaald. Dit omdat in een woordenboek, "avond" (het woord, en niet

zijn betekenis) voor het woord "middag" komt. Daar de Koran verschillende onderwerpen bespreekt en vaak woorden meerdere malen gebruikt, zou de Koran vol moeten staan met dit soort logische fouten, wanneer deze door een persoon of een groep personen geschreven zou zijn. We ontdekken echter iets verbazingwekkends wanneer we een zelfreferentie-test op de Koran loslaten.

Als ik zou zeggen "Er zit een fout in de Bijbel" tegenover een groep geestelijken, zouden zij protesteren en vol emotie antwoorden, "Nee, er zit geen fout in de Bijbel. Toon ons de fout." Ik zou gemakkelijk een fout kunnen tonen door een passage te lezen als "David maakte een **fout**..." En zie, het woord "**fout**" staat in de bijbel. Welnu, als de Bijbel beweerd geen fouten te bevatten, zou het logisch gezien door dit voorbeeld ondermijnd en weerlegd worden. Dit is geen trucje, dit betreft een zeer gevoelige vorm van logica. Hoe dan ook, gelukkig voor de Bijbel beweert het niet, geen fouten te bevatten, maar de Koran doet dat wel.

"Overpeinzen zij de Koran dan niet? Als hij van een ander dan God [gekomen] was dan zouden zij er veel [kathirun] tegenstrijdigs [ikhtelaafun] in vinden." [Koran 4-82]

Wat er met de bewering bedoeld wordt [het gebruik van woorden] is duidelijk. Gezien de aard van het Boek en de diverse onderwerpen die het behandelt, zou men er met gemak fouten in kunnen vinden, wanneer de Koran een menselijke bron zou hebben gehad. Wanneer we de "vermelding" van woorden in beschouwing nemen verschijnt er een ander plaatje. Laten we kijken of de Koran slaagt voor zijn eigen bewering geen fouten te bevatten door te letten op de "vermelding" van woorden.

Om te kijken hoe vaak het woord "Ikhtelaafun" [tegenstrijdigheden] voorkomt in de Koran, maken we gebruik van een index voor ieder Arabisch woord in de Koran van Faud Abd al-Baqi, genaamd, *Al- Mooljam al Mofahris*.

De auteur van de Koran is zich inderdaad bewust van zelfreferentie. Het woord "Ikhtelaafun", komt slechts één keer voor in de Koran, en wel in het betreffende vers. en niet "veel" [Kathirun]

Er zijn mensen die de woorden "veel tegenstrijdigheden" [Kathirun Ikhtelaafun] als één geheel lezen, en dan zeggen zie, de Koran bevat [de woorden] Ikhtelaafun Kathirun [veel tegenstrijdigheden] en het vers zegt dat als het een boek zou zijn anders dan van God het "veel tegenstrijdigheden" [Ikhtelaafun Kathirun] zou bevatten. Dit is inderdaad een hele slimme poging te bewijzen dat de Koran fouten bevat, maar niet slim genoeg.

Wat het vers zegt is dat boeken anders dan die van God de woorden "Ikhtelaafun Kathirun" kan bevatten, maar dat kunnen ook boeken van God zijn. Hiermee vallen zij in de welbekende redeneringsfout "secundum quid" ofwel de drogrede van de "ongeoorloofde generalisatie". Regen betekent natte straten, maar natte straten betekent nog geen regen.

Jezus is als Adam

Voorzeker, het geval van Jezus is bij Allah hetzelfde als dat van Adam. Hij (Allah) schiep hem uit stof en zeide: "Wees" en hij werd. [Koran 3-59]

De betekenis van deze uitdrukking is duidelijk. Jezus' geboorte zonder een vader is als de schepping van Adam. De "mitochondriale Eva" theorie van de oorsprong van de mensheid versterkt deze vergelijking daar het een vrouw was waar het menselijke ras van afstamt.

Echter, in de vermelding van woorden staat er, het woord "Jezus [eesa]," in de Koran is hetzelfde als het woord "Adam" Het is verrassend dat het woord "Jezus [eesa]" [pagina 494 van de index] inderdaad gelijk is aan de vermelding van het woord "Adam" [pagina 24 van de index]. Beide woorden komen precies 25 keer voor in de Koran. En niet alleen dat, zelfs de volgorde is hetzelfde. Het vers waarin staat dat ze hetzelfde zijn, is het zevende vers waarin het woord "Jezus" wordt vermeld en het zevende vers waarin "Adam" wordt vermeld.

Het voorbeeld van een "hond":

"...Hij lijkt bijvoorbeeld op een hond [zij die onze tekenen loochenen]. Als je hem aanvalt dan laat hij zijn tong uit de bek hangen en laat je hem met rust, dan laat hij zijn tong uit de bek hangen. Daarop lijken de mensen die Onze tekenen loochenen..." [Koran 7-176]

Het Arabische woord dat gebruikt wordt voor hond is "Kalb" [enkelvoud]. Het woord "hond" in de enkelvoud komt 5 keer voor in de Koran. De uitspraak "mensen die onze tekenen loochenen" komt ook 5 keer voor in de Koran. Hoofdstuk 7-176 is de eerste keer waar het woord "hond" [enkelvoud] in voorkomt. [zie pagina 614 van de bovengenoemde index] en het is de eerste keer waar de uitspraak "mensen die onze tekenen loochenen" in voorkomt. [pagina 583-584 van de index]. En dus, is het voorbeeld van "mensen die onze tekenen loochenen" gelijk aan dat van een hond [kalb] wanneer het de vermelding van woorden betreft.

Niet gelijk:

"De blinde [al-Aama] en de ziende [al-Baseer] zijn niet gelijk, noch de duisternissen [az-Zulumaat] en het licht [an-Nur], noch de schaduw [az-Zill] en de hitte [al-Haroor]"... [Koran 35:19-22]

[NB: Let erop dat wanneer je gebruikt maakt van de index onderscheid te maken tussen, bijvoorbeeld, "het licht" [an-nur] en "licht" [nur] welke niet gelijk zijn aan elkaar. Er moet dus onderscheid gemaakt worden tussen het "bepalende" en het "algemene" gebruik van het woord.]

Het woord "de blinde" [al-Aama] komt acht keer voor in de Koran [pagina 488 van de index]. Het woord "de ziende" [al-Baseer] komt negen keer voor in de Koran [pagina 121-122 van de index]. En dus zijn "de blinde" en "de ziende" niet gelijk aan elkaar. De uitspraak dat de blinde en de ziende niet gelijk zijn aan elkaar is de vijfde keer opeenvolgend dat het woord "de ziende" wordt gebruikt en de vijfde keer het woord "de blinde".

Het woord dat wordt gebruikt voor "de duisternissen" [az-Zulumat] komt twaalf keer voor in de Koran [Zie pagina 438-488 van de index]. Het woord voor "het licht" [an-Nur], komt dertien keer voor [pagina 725 van de index]. Dus zijn "de duisternissen" niet gelijk aan "het licht". Ook hier zien we dat het in deze uitspraak, voor beide woorden de tiende keer opeenvolgend is dat ze voorkomen in de Koran. En wel heel verbazingwekkend is dat

dezelfde uitspraak herhaald wordt in 13:16 en zich dezelfde trend voordoet, wat het onmogelijk maakt toeval te zijn.

Zeg: "Zijn de blinde en de ziende gelijk of zijn de duisternis en het licht gelijk..." [Koran 13:16]

Gelet op de opeenvolging van woorden, is het de zesde keer dat het woord "de duisternissen" [az-Zulumat] wordt gebruikt en de zesde keer het woord "het licht" [an-Nur]. Dit geldt ook voor het eerste deel van de betreffende uitspraak. Het is de derde keer opeenvolgend dat het woord "de blinde" en de derde keer het woord "de ziende" voorkomt in de koran. Wat opvalt uit het bovenstaande is dat het positieve één keer meer wordt vermeld in de Koran dan het negatieve. Bijvoorbeeld; het woord "de ziende" [+], komt 1 keer meer voor in de Koran dan "de blinde" [-] en "het licht" [+] 1 keer meer dan "de duisternissen" [-]. Hieronder nog een voorbeeld.

"...noch is de schaduw [az-Zill] gelijk aan de hitte [al-Haroor]"... [Koran 35:22]

Het woord dat is gebruikt voor "de schaduw" [az-Zill], komt vier keer voor in de Koran [pagina 434 van de index] en het woord "de hitte" [al-Har], drie keer. Voor beide woorden is het in dit vers de derde keer dat ze worden gebruikt in de Koran.

Heeft de Koran gefaald?

Zeg: "Het kwade [al-Khabees] en het goede [at-Tayyab] zijn niet gelijk... [Koran 5:100]

In dit vers over ongelijkheid, komen de beide genoemde punten een gelijk aantal keren voor in de Koran. Het woord "het kwade" [al-Khabees], wordt zeven keer genoemd [pagina 226 van de index] en het woord "het goede" [at-Tayyab] ook zeven keer. Heeft de Koran gefaald? Volgens de trend boven, zou het negatieve [het kwade] één keer minder moeten voorkomen dan het positieve [het goede]. Hoe kan het dat het negatieve één meer is dan dat het zou moeten zijn?

De Koran faalt alleen wanneer het vers maar voor de helft wordt gelezen. Het vers gaat door:

ook al verbaast jullie de **veelheid** van het kwade Vreest God dus, o verstandigen; misschien zal het jullie welgaan." [Koran 5:100]

Als we goed opletten, zien we dat God al het kwade [al-Khabees] samenbrengt, met andere woorden, alle vormen van het woord, om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad. En zo is het "kwade [al-Khabees]" gescheiden van het "goede [at-Tayyab]"

"Opdat God de slechten van de goeden onderscheidt en de slechten op elkaar zet en opstapelt ..." [Koran 8:37]

Wanneer we dus al het kwade [khabees] samenbrengen, in al zijn verschillende vormen zoals deze in de Koran voorkomen, komen we uit op 16 keer dat het woord "kwaad" wordt gebruikt tegen 7 keer het woord "goed". Dus zijn het goede en het kwade niet hetzelfde wanneer we ze ophopen, ook al verbaast ons de hoeveelheid [16 tegen 7] van het kwade.

Dit op zichzelf schrijft al boekdelen over de onnavolgbaarheid van de Koran. Hoe kan een man of een groep mannen zo een wiskundig/logisch correct boek voortbrengen zonder enige vorm van educatie in de logica of wiskunde en zonder toegang tot een computer met software of een index?

Maanden en Dagen

In de al eerder genoemde index van de Koran komt het woord "maand" [shahr] 12 keer voor en het aantal keer dat het woord "dag" in de enkelvoud [yaum of yauma] wordt genoemd is 365.

Zoals al eerder aangegeven bewijzen deze ontdekkingen dat de Koran niet het werk kan zijn van een man of een groep mannen uit de woestijn zo'n veertien honderd jaar geleden.

Dit bewijst ook dat er niet geknoeid is met de Koran. uitdrukkingen als "dit is als dat" staan nog steeds in de juiste volgorde. Zoals het vers waarin Jezus wordt vergeleken met Adam, welke voor beide woorden het de zevende keer is dat zij in de Koran voorkomen. Als er wijzigingen in de indeling van de hoofdstukken van de Koran waren aangebracht, de nummering van de verzen of enige andere toevoegingen of weglatingen, dan zou deze volgorde niet meer kloppen

"Wij hebben alles op maat geschapen" [Koran 54:49]

"en alles heeft bij Hem een maat." [Koran 13:8]